

פטר ארנב

סיפור חדש

כתב סמואל לאון
צייר אלן רייט

1926

**שלושת הארנבונים הקטנים היו כבר
מוכנים לשכב במיטה ולכן אמא הארנבת
התיישבה בכורסה הנוחה שלה ואמרה:
"עכשיו אספר לכם סיפור."
"איזה סיפור?" שאלה דוקסי.
"על הארנב פטר" אמרה אמא.
"אבל זה כבר שמענו" אמר לוקסי.
"אכן שמעתם" ענתה אמא הארנבת "אבל
זה סיפור חדש, גם אם הוא על פטר הארנב.
ובסיפור יש גם חיות אחרות."**

כפי שאתם זוכרים, פטר הסתבך פעם, כי מר מק-גרגור כמעט ותפס אותו סמוך לסככה שלו. ולכן פטר החליט שיהיה ארנבון טוב, והוא כמעט והצליח בזה. אבל יום אחד, פיד פייפר הארנב עבר בדרכו לאי-שם. וכשעבר, כל הארנבונים הקטנים הפסיקו לשחק והביטו עליו. הוא ניגן במפוחית, צלצל בפעמונים שעל הכובע שלו ותופף בתוף גדול, הכל באותו הזמן. ופטר רצה להיות פיד פייפר כמוהו. הוא שכח לגמרי על ההרפתקה שלו עם מר מק-גרגור, הוא שכח שהבטיח לאמא להיות ארנבון טוב ולהישאר קרוב לבית, הוא שכח על הכל וחשב רק על פיד פייפר. פיד פייפר הלך לדרכו, ופטר הלך אחריו.

כל הארנבות הופתעו כשפטר הארנב נעלם שוב.
לאחרונה ראו אותו משחק עם האחים, עם האחיות ועם
בני הדודים הקטנים שלו. אבל אף אחד מהם לא זכר
לאן פטר הלך אחר כך.

כעת התחיל החיפוש הגדול אחרי פטר הארנב. הידיד
הטוב ביותר שלו היה הסנאי האדום ולכן אמא של פטר
חשבה שהסנאי האדום יודע לאן פטר הלך.

"בטוח שהסנאי האדום יודע לאן פטר הלך."
"בטוח שהסנאי האדום יודע" אמרו כולם. ואז מר נקר
התנדב לחפש את הסנאי. הוא הגיע לעץ שלו ונקר
פעם, נקר פעמיים ורצה כבר לנקור בפעם השלישית
כשראשו של הסנאי האדום הציץ מהחור שבעץ.
"אתה נוקר כדי להעיר אותי או כדי למצוא תולעת, מר
נקר?" שאל הסנאי האדום.

"פטר הארנב הלך לאן-שהוא" אמר מר נקר "וכלם
אומרים שאתה יודע לאן."

"כך אומרים?" אמר הסנאי האדום "יתכן וכך אומרים,
אבל אני לא יודע."

אז מר נקר חזר וסיפר שהסנאי האדום לא יודע לאן הלך
פטר, וכולם התחילו שוב לנחש מה קרה לו.

"מישהו מוכרח לדעת" אמר מר גירית השוטר והוא נענע את ראשו.

אבל השוטר גירית עשה גם יותר. כל פעם שראה ארנב כלשהו, עצר אותו ושאל "אתה אולי פטר הארנב? אולי אתה יודע איפה פטר הארנב?"
אלא שאף אחד מאלה שפגש לא היה פטר וגם לא ידע לאן פטר הלך.

וכשהשוטר גירית פגש את הסנאי האדום הוא שאל אותו עוד הרבה יותר שאלות, כי הוא האמין שהסנאי האדום יודע על פטר. אבל הסנאי ענה שלא יודע וענה כך כמה פעמים, אלא שהשוטר גירית לא האמין לו.
"אבל" אמר הסנאי האדום "בחווה של מר קיפוד ראיתי פעם ארנב, ואולי זה הוא".

"אהא!" קרה השוטר גירית "כך חשבת!" והוא הלך לחווה של מר קיפוד.

כשהשוטר הגיע לחווה של מר קיפוד הוא ראה שם אפילו שלושה ארנבים שישבו בדשא וחוגגו. הוא התגנב מאחור ותפס את הארנב הקרוב ביותר. אבל מהר מאוד התברר לו שזה לא פטר הארנב וגם שאף אחד מהשלושה איננו פטר הארנב.

ומר קיפוד צחק מהשוטר גירית והסנאי האדום צחק עוד יותר, וכל הסנאים צחקו מהשוטר המסכן מצמרות העצים.

אבל כשפטר הארנב לא חזר הביתה גם למחרת, הסנאי האדום החליט לחפש אותו.

"ראשית כל אתחיל לשאול את כל אחד שאפגוש. אולי מישהו יודע." ואחרי זמן מה הוא פגש את הפסיון.

"אולי ידוע לך לאן הלך פטר הארנב" הוא שאל.

"לא, אינני יודע" ענה הפסיון שבכלל לא דאג לפטר אלא רצה לאכול בשקט את בלוטים שלו.

"צריך לשאול מישהו אחר" חשב הסנאי האדום, אבל

אחרי הפסיון הוא פגש דווקא את השוטר גירית, וזה

כמובן לא ידע על פטר.

אלא שאז הוא שמע את העורבני הפטפטן "פטר הוא

איפה שמצלצלים פעמונים ומנגנים במפוחית!"

"אהא!" אמר הסנאי האדום "אהא!"

אך פתאום ראה את השועל הזקן מתקרב, והוא קפץ
מיד גבוה על העץ.
"בוא, תרד, סנאי אדום" אמר מר שועל "ואספר לך על
פטר הארנב".
"תודה מר שועל. אם אתה רוצה, ספר לי. אני שומע
מכאן מצוין."
"אז אם כך מוטב שאספר לשוטר גירית" אמר מר שועל
והלך לו.
ועכשיו החליט הסנאי לחפש את פיד פייפר הארנב כי
הוא נזכר שפטר תמיד התלהב ממנו. ברור היה לו
שפטר הלך אחרי פיד פייפר.
"מה קורה כאן?" השתוממו כולם בעיר הארנבות
"תחילה פטר הארנב נעלם ועכשיו גם הסנאי האדום
איננו. מה יהיה עכשיו?"
אף אחד לא ידע ורק השוטר גירית אמר "שילך לו!" כי
הוא לא אהב את הסנאי האדום.
מר קיפוד מהחווה ומר אוגר החנווני דאגו ופחדו מאוד.
אבל אמא ארנבת ידעה שהסנאי האדום הלך לחפש את
פטר, וכן זה באמת היה.

הסנאי הלך מהר בצמרות העצים ומדי פעם בין השורשים, ושאל את כולם האם ראו את פיד פייפר. היו מי שראו אותו, והיו ששמעו רק את הנגינה שלו, אבל אף אחד לא ראה ולא שמע את פטר. והסנאי האדום השתומם מאוד.

ומה קרה בינתיים לפטר?

ובכן פיד פייפר הרגיש שפטר הארנב עוקב אחריו. הוא מדי פעם הסתובב וחייך לפטר ומדי פעם גם ניגן מנגינה עליזה ואפילו רקד קצת. ופטר הלך אחריו והיה מאושר. וכך הם הלכו כמה ימים. אבל יום אחד פיד פייפר הביט על השמש ואמר "עכשיו אני צריך למהר" וכמו רוח התעופף מהמקום ונעלם.

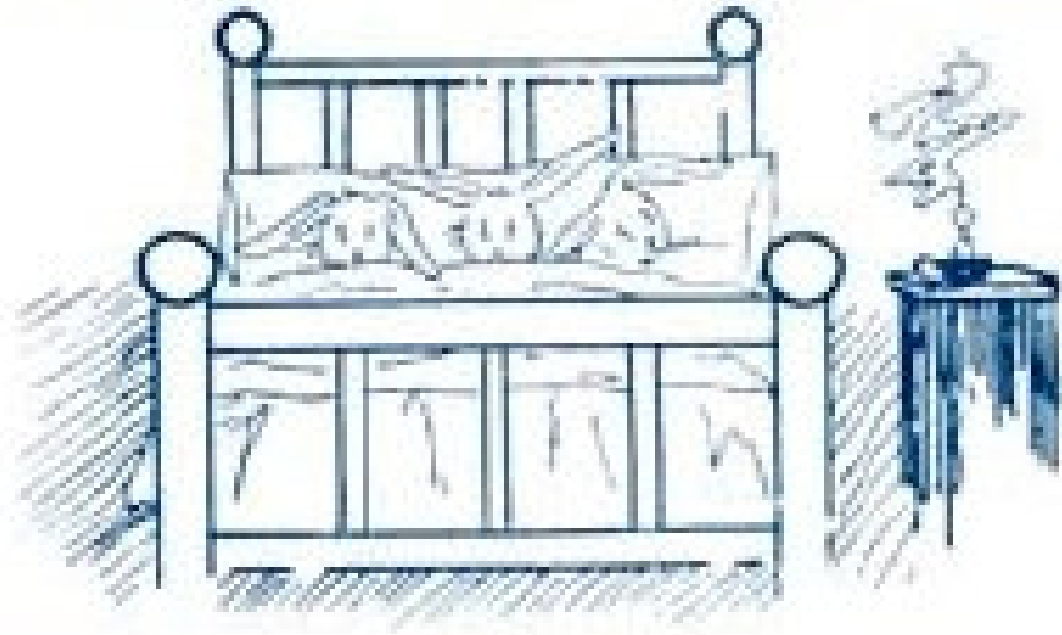
פטר המסכן נשאר לבד. הוא ניסה ללכת אחרי פיד פייפר אבל איך יכול היה? פיד פייפר ממש נעלם. פטר היה אומלל מאוד והתחיל לחשוב על חזרה הביתה. הוא התחיל פתאום להתגעגע לאמא ולאחים.

בינתיים הסנאי הביט מצמרות העצים וסקר בעיניו את הסביבה ואז הרגיש בפטר, שם למטה. ואז גם פטר הרגיש בו.

"אתה צריך לשבת בבית, אתה, סנאי אדום" אמר פטר.
"האם אני זה שצריך לשבת בבית?" ענה הסנאי "בוודאי
הייתי יושב בבית אילו לא ארנב אחד שנעלם פתאום!"
פטר שמח מאוד שפגש את הסנאי האדום וגם הסנאי
שמח לראות את פטר. אבל מרוב שמחה הם התחילו
לכעוס זה על זה. ומיד גם התחילו להתחרות מי מהם
יכול לרוץ מהר יותר, עד שהתעייפו ונעצרו. פטר סיפר
אז לסנאי האדום על פיד פייפר והסנאי הבין אותו היטב.
"אתה באמת רץ מהר מאוד, פטר" אמר הסנאי.
"או, זה כלום. היית צריך לראות כמה מהר רץ פיד
פייפר. זה היה מהר!"
כשהגיעו הביתה כולם המתינו להם כבר, כי העורבני
הפטטן ראה אותם וסיפר לכולם.
הסנאי האדום קיבל במקום אות הצטיינות, מידיו של
השוטר גירית, כמובן.
אבל לפטר הדבר לא הסתיים כל כך נעים. הוא ננזף
כהוגן והשכיבו אותו מיד במיטה. ואמא שלו הרבה,
הרבה ערבים סירבה לספר לו סיפור לפני השינה.
אבל הוא הבטיח שעכשיו כבר יתנהג יפה. ואולי יצליח,
מי יודע?

"וזה הסיפור" אמרה אמא.
"טוב, זה לא בדיוק סיפור על פטר הארנב"
אמר לוקסי.
"אהבתי את פיד פייפר" אמרה דוקסי.
"ואת הסנאי האדום" אמרה פוקסי.
"את פטר הארנב גם כן" הוסיף לוקסי.